

K-48/06.-

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Županijski sud u Vukovaru u vijeću sastavljenom od suca Nikole Bešenskog, kao predsjednika vijeća, te sudaca Željka Marina i Branke Ratkajec – Čović, kao članova vijeća, uz sudjelovanje Smederevke Šerbić, kao zapisničara, u kaznenom predmetu protiv optuženog Stevana Perića, s boravištem u Šidu, Save Kovačevića 30, sada u pritvoru Zatvora u Osijeku, zbog krivičnog djela protiv čovječnosti i međunarodnog prava – ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz članka 120. stavak 1. OKZ RH, po optužnici ŽDO u Vukovaru K-DO-42/01. od 05. travnja 2006. godine, nakon javno provedene i zaključene glavne rasprave 21. prosinca 2007. godine, u prisutnosti zamjenika ŽDO u Vukovaru Zdravka Babića, optuženog Stevana Perića, branitelja optuženog, odvjetnika Tomislava Filakovića iz Osijeka, na dan 24. prosinca 2007. godine objavio je i

p r e s u d i o

Opt. STEVAN PERIĆ, sin Miloša i Božice rođene Lazić, rođen 22. siječnja 1975. godine u Berku, gdje i prebiva, ul. S. Radića br. 20, s boravištem u Šidu, ul. Save Kovačevića br. 30, Srbin, državljanin RH, pismen, sa završenom osnovnom školom, po zanimanju privatni ugostitelj u Srbiji, neoženjen, bez djece, bez imovine, vojsku služio u Kragujevcu 2000. godine, neosuđivan, uhićen 28. srpnja 2005. godine u Austriji, u pritvoru od 07. listopada 2005. godine pa nadalje,

k r i v j e

da je:

nakon okupacije sela Berak 02. rujna 1991.godine od strane tzv. Jugoslovenske narodne armije i paravojnih postrojbi, mjesta s većinskim hrvatskim stanovništvom, zatvaranja nesrpskog stanovništva u zgrade (hale) poljoprivrednog kombinata VUPIK u selu i potom odvođenja najmanje 100 civila u za to predviđeni i osnovani logor za stanovnike mjesta hrvatske nacionalnosti u kući Marije i Petra Penavića, u razdoblju od 02. listopada 1991. godine pa do 13. prosinca 1991. godine, u navedeni logor zajedno s Gojkom Tepšićem odveo Zlatu i Janka Latkovića, te odvodio zatvorenike iz logora u podrum susjedne kuće Mate Mitrovića, kao stražar,

protivno odredbama članka 3., 27., 32. i 33. Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata od 12. kolovoza 1949. godine, te članka 4. stavak 2. a, e. i g., članka 5. stavak 2.e. i stavka 3. Dopunskog protokola uz ovu Konvenciju (Protokol II.)

- točno neutvrđenog dana u navedenom razdoblju, tukao Marina Mitrovića

- za vrijeme dok je pratio Maru Krajić da ide hraniti stoku, istu tukao, zbog čega je zadobila modrice po tijelu

- gurnuo Maricu Mitrović zbog čega je ista pala sa stepenica i ozlijedila koljeno desne noge, izgubila dio hrskavice, tako da i danas ne može „normalno“ hodati

- udario Maricu Mitrović, u četvrtoj sobi njezine kuće, rukom u predjelu usta i izbio joj nekoliko zubi

- dok su zatvorenici u logoru bili postrojani najmanje jednom pucao iznad njihovih glava, te jednom u vrijeme kad je u sobi bilo najmanje pet zatvorenica, više puta prijetio da će ih pobiti i da je za to dovoljan jedan rafal

- prisilio Petra Penavića, njegovu suprugu Mariju Penavić da moraju stajati u stroju oko 1,45 sati oskudno odjeveni pri niskoj temperaturi (sigurno ispod nula stupnjeva, jer je zemlja bila smrznuta)

- u kući Tadije Mrkonjića od istog uzeo sav novac koji je isti imao, točno 600 DEM i 1.280,00 tadašnjih dinara

dakle, kršeći pravila međunarodnog prava za vrijeme oružanog sukoba i okupacije civilno stanovništvo protuzakonito odvodio u logor gdje su bili zatvoreni, primjenjivao mjere zastrašivanja i terora, nanosio mu velike patnje i ozljede tjelesnog integriteta i zdravlja i pljačkao imovinu stanovništva

čime je počinio krivično djelo protiv čovječnosti i međunarodnog prava - ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz članka 120. stavak 1. OKZRH-a

zbog naprijed iznijetog, a sukladno članku 4., 31., 37., 38. i 39. stavak 1. točka 1. OKZRH-a

o s u đ u j e s e

NA KAZNU ZATVORA U TRAJANJU OD 4 (četiri) GODINE

Sukladno čl. 45. OKZRH-a u izrečenu kaznu zatvora optuženom se ima uračunati vrijeme provedeno u pritvoru, tj. vrijeme lišenja slobode počev od 28.07. 2005. godine pa nadalje.

Sukladno čl.132. st.1. i 2. ZKP-a oštećena Cvita Mijatović i oštećena Anka Marinčić upućuju se na parnicu gdje mogu ostvarivati imovinskopravni zahtjev.

Sukladno članku 122. stavak 4. u svezi sa stavkom 1. ZKP-a optuženi se oslobađa obveze da naknadi troškove kaznenog postupka i isti padaju na teret državnog proračuna.

*10.07.06
Zlostavljanje*

*10.07.06
10.07.06*

Obrazloženje

Županijsko državno odvjetništvo u Vukovaru (nastavno ŽDO) je optužnicom K-DO-42/01. od 05. travnja 2006. godine optužilo Mihajla Erora i dr. (ukupno 35 optuženika, a među istima i Stevana Perića), zbog krivičnog djela protiv čovječnosti i međunarodnog prava – ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz članka 120. stavak 1. Osnovnog krivičnog zakona Republike Hrvatske (nastavno OKZRH). Rješenjem Kv-174/06. od 19. srpnja 2006. godine u odnosu na optužene Slobodana Vučetića, Petra Gunja, Mirka Vujića i Stevana Perića razdvojen je postupak, da bi kasnije bio razdvojen postupak i u odnosu na optuženog Mirka Vujića. ŽDO je podneskom od 19. studenog 2007. godine (list spisa 570) odustao od optužbe protiv optuženog Slobodana Vučetića i Petra Gunja, a u odnosu na optuženog Stevana Perića precizirao optužnicu, zbog istog kaznenog djela zbog kojeg je i podnijeta optužnica.

U svom govoru zamjenik ŽDO Vukovar predložio je da se optuženi oglasi krivim i kazni po zakonu.

Optuženi Stevan Perić se u skladu s člankom 320. stavak 3. Zakona o kaznenom postupku (nastavno ZKP-a) očitovao po svakoj točki optužnice, i to tako da se ne osjeća kriv niti po jednoj točki optužnice.

Optuženi u svojoj obrani danoj na zapisnik 17. listopada 2005.godine (list spisa 308-312) navodi da je u ljeto 1991.godine imao 16 godina i da je krajem 08. mjeseca s drugom djecom srpske nacionalnosti otišao u mjesto Šuljkovac kod Jagodine. Naglasio je da su s njim u obitelji Radivoja Krstića bili smješteni njegov mlađi brat Dragan i mlađa sestra Stana. Negdje početkom 12. mjeseca 1991.godine došao je u Berak da vidi roditelje i starijeg brata Milana. Bio je desetak dana, a zatim se vratio nazad u Šuljkovac. Zna, tj. čuo je, da je bio organiziran logor u kući Dragutina Penavića i Mate Mitrovića. Prolazio je pored navedene dvije kuće i vidio je mještane Berka da dvorištem šetaju slobodno. Janko Pavković, u trenutku dok je prolazio pored ograde kuće Dragutina Penavića, viknuo ga je i zamolio da mu kupi cigarete, s tim što ga je isto zamolio i Ivo Benić. Inače, navedenu dvojicu vidio je i na ulici, a isti su mu rekli da idu hraniti stoku svojim kućama. Naglasio je da uopće nije ušao u kuću i dvorište Mate Mitrovića i Dragutina Penavića. 1991. i 1992.godine nije nosio odoru tadašnje JNA niti odore paravojnih postrojbi, a također nije imao nikakvo oružje. Čuo je da je Žarko Kvočka ispitivao ljude u kući Mate Mitrovića. Tek nekoliko godina nakon 1991.godine čuo je što se događalo u selu, ali naglasio je da ni u kakvim događajima nije učestvovao. U 05. ili 06. mjesecu 1992.godine otišao je služiti vojni rok u Kragujevac. Naglašavao je da onih desetak dana u 1991.godini kada je bio u Berku, nije ulazio u tuđe kuće niti uzimao tuđe stvari i stoku. Na služenju vojnog roka je bio do 04. mjeseca 1993.godine.

U obrani danoj na glavnoj raspravi 18. rujna 2007.godine (list spisa 550-552) navodi da je u Berak prvi put došao krajem 11. mjeseca 1991.godine. U Berku je bio 5-6 do maksimum 7 dana, tad je kupio Janku Pavkoviću i Ivanu Beniću cigarete. Kada je donio cigarete između 09,00 i 09,30 sati vidio je da su u Penavićevoj kući ljudi i žene postrojani u dva reda, a dok je bio tamo, došao je „Pampur“ i raspustio ljude. U Berak se ponovo vratio sredinom ili krajem 12. mjeseca 1991.godine i tog puta je bio 5-6 do maksimum deset dana. U Berak uopće nije dolazio u 01. i 02. mjesecu 1992.godine, a došao je početkom 03. mjeseca

1992.godine. Naglasio je da nije bio nikakav stražar u tzv. logoru u Penavićevoj kući. Njegov otac je neko vrijeme stražario ispred Penavićeve kuće, a ulazio je unutra iz razloga da popije rakiju, jer je volio popiti. Naglasio je da nije učestvovao u napadu na Berak. Nije znao da su mještani hrvatske nacionalnosti bili zatočeni u krugu zadruga ili ekonomije Berak, a zatim odvedeni u kuću i dvorište Penavićevih. Za Peru Gvozdanića je čuo da se objesio 1992.godine, i to u periodu kad je on bio u vojsci. Naglasio je da Janka i Zlatu Latković nije privodio u logor. Nije mu poznato ime Janka Mrzopoljca, niti mu išta znači kum zadruga. Ne zna što se dogodilo s Milanom Jelinićem. Marina Mitrovića nije ni vidio u logoru, a kamoli da ga je tukao. Slavka Mitrovića nije privodio u logor. Misli da je od oca čuo da je Žarko Kvočka ispitivao ljude u logoru. Nikada nije tukao Maru Krajić, Martu Nakić i Maricu Mitrović. Šljivančanina je vidio samo na televiziji. Nije postrojavao nikakve ljude u Penavićevoj kući i dvorištu, niti je ikada pucao jer nije ni imao oružje. Od Tadije Mrkonjića nije uzimao nikakav novac. Nije bacio bombu na verandu kuće Mate i Marice Mitrović. Nije bio član Štaba TO, niti pripadnik jedinica TO. Njegov šest godina stariji brat ostao je s ocem u selu. Poznato mu je da je „Pampur“ iz Orolika, ali s istim nije bio u dobrim odnosima i ne zna kada je „Pampur“ poginuo. Njegov brat nije bio stražar pri logoru u Penavićevoj kući.

Prilikom otklanjanja razlike u obrani danoj u istrazi i na glavnoj raspravi naglasio je da je istina ono što je rekao na glavnoj raspravi jer je tad detaljnije ispitivan. Istina je da je dva puta dolazio u Berak, u Berku je bio onoliko dana koliko je rekao da je bio prilikom iskaza na glavnoj raspravi.

U tijeku dokaznog postupka saslušani su svjedoci: Mara Kujundžić, Anđa Kujundžić, Anđa Rušnov, Ivica Rušnov, Tadija Mrkonjić, Zlatko Potočki, Marica Mitrović, Mara Martić, Stanko Penavić, Marija Penavić, Petar Penavić, Marija Tarač, Janko Tarač, Jelena Mitrović, Stevo Radanović, Petar Rušnov, Franjo Burger, Tibor Ello, Milorad Momčilović, Predrag Vučetić, Janko Miroslavac (Mirosavac), Anđa Pršlja, Cvita Mijatović, Mara Gvozdanić, Vitomir Garvanović, Srećko Bačun, Evica Penavić, Josip Nakić – Alfirević, Slaven Kujundžić, Mate Garvanović, Marija Gvozdanić, Stjepan Floršić, Magdalena Floršić, Ele Kalman, Suzana Ele, Petar Pršlje, Ružica Tomić, Ore Amalija, Željko Juratovac, Balaž Josip, Majdaček Stjepan, Franjo Pančić, Edita Božić, Stipo Garvanović, Lucija Penavić, Mile Bućan, Mile Mrkobrada, Veljko Miljenović, Dragutin Latković, Zlata Latković, Ana Mitrović, Zvonko Štibić, Anka Marinčić, Marija Kovačević, Josip Balaž, Malčika – Maca Rušnov, Nikola Brdar, Đuro Garvanović, Milenko Macura, Mato Mitrović, Milan Jelinić, Tihomir Garvanović, Predrag Karan, Eva Penavić, Goran Krstić i Predrag Stanojević, te su pročitani zapisnik sekcije broj 101/98. (pregled ekshumiranih tijela iz mjesta Berak list spisa 118-119), zapisnik sekcije broj 91/98. (pregled ekshumiranih tijela iz mjesta Berak list spisa 120-121), zapisnik sekcije broj 90/98. (pregled ekshumiranih tijela iz mjesta Berak list spisa 122-123), potvrda Štaba TO Berak od 19.02. 1992. godine (list spisa 124), spisak Štaba TO Berak od 14.04. 1992. godine (list spisa 125), spisak vojnika i starešina Samostalnog voda TO Berak (list spisa 126,127), pismeno komandanta Štaba TO Berak (list spisa 128), potvrda od 19.02. 1992. godine (list spisa 129), dopis Štabu TO Berak od „Opštinskog“ štaba TO Vukovar od 12.02. 1992. godine (list spisa 130), spisak poginulih boraca TO Berak od 16.03. 1992. godine (list spisa 131), dopis Komandi Vojne pošte 8922 Zemun od Štaba TO Berak (list spisa 132), potvrda Štaba TO Berak od 26.03. 1992. godine (list spisa 133), odluka sa sastanka proširenog u Berku od 02.02. 1992. godine (list spisa 134), spisak članova „Izvršnog saveta Mesne zajednice“ Berak od 05.06. 1992. godine (list

spisa 135), izvod iz zapisnika „Mesne zajednice“ Berak od 11.04. 1994. godine (list spisa 136), spisak jedinice u Berku Štaba TO Berak od 24.02. 1994. godine (list spisa 137,138), informativni podaci za „Mesnu zajednicu“ Berak od 04.06. 1992. godine (list spisa 139), spisak osoba vojnih obveznika MZ Berak od 25.04. 1992. godine (list spisa 140 -141), spisak učesnika rata u jedinicama TO Berak od 12.03. 1992. godine (list spisa 142 -145), zapisnik o izvršenoj ekshumaciji od 23 do 26. ožujka 1993. godine Kir-52/97. (list spisa 182 -195), zapisnik od 27. svibnja 1999. godine (list spisa 196 -201), zapisnik od 26. svibnja 1999. godine (list spisa 202), zapisnik od 01. lipnja 1999. godine (list spisa 203-204), zapisnik od 03. lipnja 1999. godine (list spisa 205), zapisnik od 04. lipnja 1999. godine (list spisa 206), potvrde Ministarstva obrane od 15.12. 1992. godine (list spisa 481-482), spisak jedinice u Berku (list spisa 582-583), informativni podaci za „Mesnu zajednicu“ Berak (list spisa 584), spisak učesnika rata u jedinicama TO Berak (list spisa 585-588), dokument gdje piše ulica Orolička (list spisa 589), ulica Tri ruže (list spisa 590), ulica Sotinačka (list spisa 591), ulica Čakovačka (list spisa 592), ulica Radićeva (list spisa 593), spisak dobrovoljaca koji su u ratnim „dejtstvima“ u Vukovaru od 28.10. 1991. godine do 07.11. 1991. godine (list spisa 594-595), spisak vojnih obveznika (list spisa 596- 598), Samostalni vod Berak (list spisa 599-600), spisak osoba vojnih obveznika MZ Berak (list spisa 601-602), dokument – popuna municije zahtev Komandi mesta (list spisa 603), izvod iz zapisnika (list spisa 604), spisak osoba koje su radile pri TO Berak u „januaru i februaru“ 1992. godine (list spisa 605-608), spisak vojnika i starešina Samostalnog voda TO Berak (list spisa 609), potvrda od 15.04. 1992. godine (list spisa 610), potvrda od 15.05. 1992. godine (list spisa 611), potvrda od 15.02. 1993. godine (list spisa 612), potvrda od 26.03. 1992. godine (list spisa 613), potvrda od 19.02. 1992. godine (list spisa 614), potvrda od 19.02. 1992. godine (list spisa 615), spisak ranjenih boraca TO Berak (list spisa 616), spisak poginulih boraca TO Berak (list spisa 617), spisak lica koja su surađivala sa „ustaškim pokretom“ u Berku, a koja nisu poželjna da ostanu na ovome području (list spisa 618), odluka sa sastanka proširenog u Berku (list spisa 619), spisak članova Izvršnog saveta „MZ Berak“ (list spisa 620), dopis o pristupanju jedinici TO Berak (list spisa 621), spisak osoba koje rade u MO - Crvenog križa (list spisa 622) , dopis Štabu TO Berak (list spisa 623), naredba komandanta Štaba TO Berak (list spisa 624) i uverenje Vojnog odseka Sremska Mitrovica (list spisa 625).

Svjedok Mara Kujundžić (list spisa 57-60, 460-461) iskazuje da su joj ubijena dva sina i suprug. Jedan sin i suprug još uvijek nisu pronađeni. Bila je zatočena u logoru. Sigurna je da je Stevan Perić bio čuvar i stražar u logoru. Stevan Perić je vikao i prijetio je da će sve njih u logoru pobiti ako samo jedan njihov pogine. Misli da je Stevan Perić u vrijeme kritičnog događaja bio star između 16-18 godina. Znala mu je brata i oca, a brat je bio bolji od optuženog Stevana Perića.

Svjedok Anđa Kujundžić (list spisa 43-47 i 461) iskazuje da je iz Berka otišla 30.08. 1991. godine tako da nema neposrednih saznanja što se u Berku događalo nakon što je otišla. Ubijen joj je suprug, djever i svekar. Suprug joj je pronađen u masovnoj grobnici u Šarviz doli.

Svjedok Anđa Rušnov (list spisa 52-56, 228-230, 313-315 i 461-462) iskazuje da je Stevan Perić za njih u logoru bio najgori. Isti je bio logorski čuvar, postrojavao ih je, čuvao kad su morali ići raditi. Zna da je išao u školu s njenim sinom, a njen sin je 1975. godište. Optuženi je dolazio u raznim uniformama i s

raznim oružjem. Prilikom postrojavanja donio je mitraljez, uperio ga prema njima dok su bili postrojani i prijetio da će ih sve potući, tj. pobiti i to jednim rafalom. Verbalno je napadao svjedokinju. Optuženi je iz hodnika s udaljenosti od metar do dva pucao iznad glava žena koje su bile u sobi. U sobi je zajedno sa svjedokinjom bilo najmanje pet žena. Od svih koji su vršili postrojavanje optuženi ih je najčešće postrojavao. Često je, dok su bili postrojani, prijetio da ih sve može pobiti, a jednom je njoj naredio da mora ostati postrojena na hladnoći oskudno odjevena. Ponavljala je da je optuženi više puta pucao, kao i da je često prijetio da će ih jednim rafalom pobiti, tj. da su od jednog rafala svi gotovi. Uživao je provocirati i plašiti pritvorenike, tj. osobe koje su bile u logoru. Činjenica je da nije bio svaki dan u logoru jer je znao odlaziti za Šid. Pratio ju je i vodio kada je išla hraniti stoku. Za nju osobno optuženi Perić je bio najgori i najzločestiji.

Svjedok Ivica Rušnov (list spisa 112-114 i 462) iskazuje da je 02.09. 1991. godine napustio Berak i stoga nema neposrednih saznanja što se kasnije događalo u Berku. Supruga mu je pričala da ju je Stevan Perić maltretirao.

Svjedok Tadija Mrkonjić (list spisa 162-166 i 462-463) iskazuje da je njegov sin poginuo kada je bio napad na Berak od snajpera, ali da ne zna tko ga je pogodio. Živio je u kući oko koje je bilo još osam kuća, a iste su bile udaljene oko 500 metara od prvih kuća u selu. Nakon pada Berka od svih devet kuća samo je on ostao u svojoj kući, a s njim je bila u kući jedna nepokretna baka. Mjesec dana nakon što su drugi odvedeni u logor po njega je došao optuženi Perić i rekao da i on mora ići u Berak, tj. u logor. Optuženi Perić ga je pitao ima li dokumente, a kada je on izvadio novčanik, optuženi je uzeo novčanik, izvadio legitimaciju, tj. osobnu iskaznicu i putovnicu, a putovnicu je zadržao. Optuženi je iz novčanika uzeo sve novce koje je on imao, točno 600 DEM i 1.280 dinara. Optuženi Perić i on su traktorom otišli u selo, a kasnije su po onu baku neki drugi došli kolicima. U logoru mu je bilo bolje nego dok je bio u kući, jer su u kuću dolazili Oroličani i progonili ga, a u logoru je imao s kim pričati. Optuženi je bio čuvar u logoru. Postrojavani su oko šest ujutro. Optuženi je jednom čovjeku starijem od njega pet godina dopustio da ne mora biti postrojavan, a njemu to nije dopustio iako je bio invalid. Postrojavani su između deset minuta i pol sata. Optuženi je bio zadužen da prati njega i Nakića kad su puštani da hrane svoju stoku. Optuženi je znao njih dvojicu puštati same, jer je vjerovao da će se vratiti. Optuženi je znao narediti osobi koja zakasni minutu, dvije na postrojavanje da mora sama stajati postrojena oko pola sata. Poznavao je optuženoga Stevana Perića jako dobro, jer Stevanov otac je obavljao kod njega određene poljoprivredne radove. Ocu istoga pozajmljivao je novac.

Svjedok Zlatko Potočki (list spisa 252-252 i 464) iskazuje da je bio predsjednik Kriznog stožera (Štaba) za selo i imao je informacije da će uslijediti napad 02. rujna 1991. godine. Upozorio je brata i majku da će najvjerojatnije uslijediti napad 02. rujna 1991. godine, ali brat i majka u to nisu vjerovali. Brat mu je ubijen iz snajpera prilikom napada na selo, a majka je ubijena kasnije. Nije bio u selu i nema saznanja što se događalo nakon okupacije sela i formiranja logora.

Svjedok Marica Mitrović u svom iskazu od 25. svibnja 1995. godine (list spisa 71-75) iskazuje da su 02.10. 1991. godine bili zatvoreni u logor i da ih je bilo 102. Selo je inače palo 02. rujna 1991. godine. Žarko Kvočka je došao u selo 28.09. 1991. godine, a prije toga je bio inspektor ili policajac u Zagrebu i on je rekao da sve

treba zatvoriti u logor. Naglasila je da ju je tukao Stevo Perić. Također je ukazivala da „najgori među njima“ bio je Stevan Perić koji je tukao ljude, a njoj je uvijek prijetio da će je objesiti kada vojska ode iz sela i da će je ubiti. U svibnju 1992. godine bacio im je bombu u prozor kuće. Stalno je govorio da ih sve treba zaklati. Nije vidjela da je nekoga ubio, ali je vidjela da je tukao. Tukao je i one ljude koji su nestali i odvedeni u Negoslavce, odnosno prema Negoslavcima (nije objašnjeno po imenu koga je tukao).

U iskazu od 18. lipnja 2003. godine (list spisa 287-289) između ostalog je iskazala da je nju osobno u predjelu usnice udario Đorđe Vuletić i izbio joj prednje zube, a da se to dogodilo prilikom dijeljenja hrane zatvorenicima u njezinoj kući. Ukazala je da je imala šest sinova i da su osim jednog svi uspjeli izbjeći iz sela, a da je jedan sin bio u JNA i da ju je samo to spasilo da ne ubiju nju i njezinog supruga. Na upit zamjenika ŽDO rekla je da u cijelosti ostaje kod ranijeg iskaza (naprijed navedeni). Ukazivala je da je preko dana i tijekom noći čula jauke iz podruma svoje kuće, a kada je donosila hranu, vidjela je pretučene ljude, a sjeća se Milana Jelenića kojem su izbili jedno oko, a krv mu je curila po prsima, kao i drugih (Bartola Penavića i dr.). Ujutro oko 03,00 sata pretučene ljude iz podruma su izvodili, utovarali u vojno vozilo kojim su upravljali vojnici s bijelim opasačima Grubješićevi, Tepšićevi, Kajganićevi, Vučetićevi i Perićevi (nije objašnjeno po imenu koje osobe čija su prezimena naprijed navedena).

U svom iskazu na glavnoj raspravi od 24. siječnja 2007. godine (list spisa 464-466) precizirala je da su u hangar zadruga odvedeni 02. listopada 1991. godine, a da je selo palo 02. rujna 1991. godine. Sve vrijeme dok je bila zatočena u logoru, morala je kuhati kako za zatočene u logoru tako i za one koji su ih čuvali. Optuženi Perić je bio čuvar u logoru, a istog je prepoznala. Postrojavani su svaki dan, a najčešće ih je postrojavao optuženi Perić. Po naređenju optuženog morala je najmanje pola sata sama stajati na hladnoći, oskudno obučena, tako da joj se inje uhvatilo po licu. Optuženi je često govorio, tj. prijetio da ih treba sve pobiti. Noć prije nego što će napustiti Berak, vidjela je kad su u dvorište kuće ušli optuženi Perić i Fićko i čula je Perića kako govori da ih treba sve pobiti i zatim je odmah bačena bomba u prostoriju gdje se nalazila ona, njezin suprug, njezina mama i suprugov tata. Bomba je pogodila dovratnik, pala je u verandu, a čula se eksplozija i ima rupa od eksplozije. U produžetku njihove kuće je bila vojska i nakon eksplozije bombe čula je optuženog Perića kako govori da ih treba doklati, ali od eksplozije su se uplašili vojnici, izašli su van i počeli pucati, te su stoga optuženi Perić i Fićko pobjegli. Fićko je mucao tako da je po tom raspoznavala tko što govori. Bomba je bačena oko pola dva noću. Inače, bilo je svjetlo od vojske i u dvorištu se moglo vidjeti da su se mogle kupiti igle. Osim nje sve o navedenoj bombi vidio je i njezin suprug Mato. Zora Latković, njezina sestrična (ista je u međuvremenu preminula) njoj se tužila da ju je optuženi Perić maltretirao na način da ju je čušnuo ili gurnuo ukoliko nešto nije odmah poslušala. Ljudima koji su bili zatočeni u podrumu njihove kuće je govorio da brzo moraju pojesti, a također ih je pogurivao da uđu u podrum. Vidjela je da je Milana Jelenića gurnuo niz stepenice koje su vodile u podrum, zbog čega je isti pao. Narednih dana, tj. sutradan vidjela je da je Milan Jelenić izgubio oko. Sljedećih nekoliko dana je viđala Jelenića i stalno mu je oko bilo zatvoreno. Ne zna je li netko ulazio u podrum gdje je bio Jelenić nakon što je gurnut pa do sljedećeg dana kada ga je ponovo vidjela. Njezina svekrva bila je zatočena između 19. i 22.10. 1991. godine. Svekrva je odvedena 22.10. 1991. godine i od tada joj se gubi svaki trag. Optuženi Perić udario ju je u predio usta, izgubila je nekoliko zubi, a to se dogodilo u vrijeme kada je njezina svekrva bila zatočena. To je bilo u četvrtoj sobi njihove kuće. Navedeni događaj osim nje, optuženog i svekrve niko drugi nije vidio, a čak ni svojoj

mami nije to htjela reći već je na pitanje mame, kada ju je ista vidjela otečenu, odgovorila da je pala. Optuženi ju je doveo do svekrve radi priznanja da je previjala ranjenog sina, jer je njezina svekrva to izjavila, iako to nije bila istina. U desetom mjesecu nju je Perić gurnuo sa stepenica zbog čega je pala niz stepenice, ozlijedila je koljeno desne noge, na način da je izgubila dio hrskavice. Naglasila je da joj je još više ozlijeđena lijeva noga, a to se dogodilo kad je, bojeći se optuženog, zapela, pala, a u tom trenutku na nju je palo jedno bure od 150 litara vode. Nije vidjela optuženog, niti je čula istog prije nego što će pasti i biti ozlijeđena od bureta. Optuženi Perić nekad je bio dobar prema zatvorenicima, pitao ih je treba li im što, a nekad je došao, divljao i svašta radio. Dok nije bilo rata, bio je dobar s njezinom djecom.

Svjedok Mara Martić (list spisa 104-106 i 432-433) iskazuje da je Berak zauzet 02.09. 1991. godine, a da su otjerani u logor 02.10. 1991. godine. Najprije su bili zatvoreni u jedan hangar gdje su prenoćili, a zatim su ih zatvorili u kuću Drage Penavića iz Berka. Misli da ih je bilo zatvoreno oko 90. U logoru je bila zatočena 19 dana, a iz logora ju je uspio „izvaditi“ Žarko Veselinović koji ju je odveo u Šid, a kasnije je preko Bosne došla u Hrvatsku. Optuženi Perić je bio stražar u logoru, a ne sjeća se je li imao neku uniformu, a zna da je imao pušku. Sjetila se kad je Perić došao u sobu gdje je bila zatočena i ona je štrikala čarape, a isti je rekao: „Ona štrika čarape, baš nju briga.“ Perić je skoro svakog dana dolazio u sobu u kojoj je ona bila. Kada je svjedokinja pokazala na optuženog Perića, on joj je uzvratio klimanjem glave i nedvojbeno je da se isti poznaju.

Svjedok Stanko Penavić (list spisa 115-117 i 433-434) iskazuje da je zarobljen 02.09. 1991. godine, te je nakon zarobljavanja odveden u Orolik, a kasnije u Srbiju u logor. Nije bio u Berku nakon 02.09. 1991. godine, te nema neposrednih saznanja što se u selu događalo. Naglašavao je da su za njega svi zločinci i da se u Berku dogodio veliki zločin. Njegov otac se vodi kao nestala osoba, a majka mu je silovana od nepoznatih osoba.

Svjedok Marija Penavić (list spisa 339-340 i 476-477) iskazuje da je u njihovoj kući bio logor. Optuženi Perić je bio stražar u logoru. Naglasila je da optuženi Perić sigurno zna tko je ubio ljude iz Berka i gdje su zakopani. Čuvao ih je u logoru i maltretirao ih je, na način da je znao svirnuti u pištaljku i svi su morali odmah doći u krug. Dignuo je pušku na nju i govorio da je treba ubiti. Prilikom postrojavanja više puta je pucao u zrak iznad njihovih glava. Perić je inače bio momak, nosio je pušku, prepoznala je optuženog, a nakon prepoznavanja je bila uznemirena, drhtala joj je brada, jecala je i plakala. Obratila se optuženom, govoreći: „Zašto si dizao pušku na mene?“ Smatra da je Perić bio šef logora iz razloga što ih je maltretirao, postrojavao i zlostavljao.

Svjedok Petar Penavić (list spisa 336-338 i 477-478) iskazuje da su on i sin imali dvije kuće, a da je do njih bila kuća Mitrovićevih. U navedene tri kuće je bio logor u kojem su bili zatočeni civili nesrpske nacionalnosti. U Mitrovićevoj kući više je bio zatvor gdje su ljude tukli i mučili. Optuženi Perić je bio šef stražara u logoru i isti mora znati tko je tukao i ubijao ljude u logoru. Nije vidio da je Perić nekoga tukao, a njega i suprugu je kaznio tako da su on i supruga jedan sat i tri „frtalja“ morali stajati na dvorištu, a bila je zima i bio je jednostavno obučen. Nije imao zimsku uniformu

kad je bio postrojen, a zemlja je bila smrznuta. Za Perića je rekao da je imao 16 -17 godina, a možda i više.

Svjedok Marija Tarač u iskazu od 23. svibnja 2002. godine (list spisa 232-236) iskazuje da su 02.09. 1991. godine u selo ušli tenkovi tzv. JNA i da su se od tog datuma morali javljati u Štab MZ. Moralo se javljati nesrpsko stanovništvo. Točno mjesec dana kasnije prvo su bili zatočeni u hangaru zadruga, a nakon dva dana su ih prebacili u kuću Dragutina Penavića. Bilo je oko 106 zatvorenika, a za dva mjeseca koliko je logor trajao, odvedene su 32 osobe. Optuženi Perić i osoba po imenu Željko zvani „Beli“ zatočene Hrvate postrojavali su svako jutro u 6 sati.

U iskazu danom 05. lipnja 2003. godine (list spisa 276-278) ukazala je da je „Beli“ naređivao podčinjenima, Perić Stevi, Perić Milošu, Petru Bučanu, Mili Šijaku i Mili Rušnovu za koje je navela da su bili stražari logora.

U iskazu na glavnoj raspravi od 12. ožujka 2007. godine (list spisa 478) naglasila je da je optuženi Perić bio stražar i da ih je čuvao u logoru. Isti je dolazio nekad u zelenoj uniformi, nekad u šarenoj, nekad u civilu, nekad je imao titovku na glavi, nekad šubar, a nekad je bio gologlav. Uvijek je imao oružje, nekad dugo, nekad pištolj. Prilikom postrojavanja prijetio je da se pomjeri, ako tko smije, s tim da je puškomitraljez okrenuo prema njima. Kad je „Pampur“ poginuo, prijetio je da će ih sve pobiti. Nju je oko petnaestak puta noću odvodio u Mitrovićevu kuću gdje je morala čistiti, nositi drva, cijepati drva, ložiti vatru i raditi slične poslove. Pucao je iz hodnika ispred sobe gdje su bili zarobljenici. Postrojavao ih je po hladnoći, a da su nekad bili samo u vesti i morali su stajati koliko je Perić naredio. Smatra da je Perić imao 16-17 godina u kritično vrijeme.

Svjedok Janko Tarač u iskazu od 23. svibnja 2002. godine (list spisa 231-233) iskazuje da su ga u hangar VUPIK-ove Kooperacije odveli Milorad Momić, Milan Kajganić i Slobodan Bartula, a da je nakon dva dana s ostalim uhićenim Hrvatima prebačen u kuću Dragutina Penavića. U navedenoj kući ih je boravilo 106. Jednom je odveden u podrum susjedne Mitrovićeve kuće gdje je bio pretučen od osobe po imenu Željko, a nadimka „Beli“. Nakon što je pretučen, morao je ići kući i dovesti u logor majku, suprugu i Mariju Brdar. Do kuće je išao u pratnji straže, tj. naoružanih Steve Perića i Paje Rušnova. Dok je bio u logoru, stražu je čuvao Miloš Perić naoružan, kao i njegovi sinovi Mišo i Stevo. Nije vidio da su isti nekoga tukli ili ubijali. U šest sati ujutro su postrojavani od strane optuženog Perića, Paje i Mile Rušnova po naredbi Pere Martića i „Belog“. Postrojavani su svako jutro, a nekad je na odjeći bio mraz debeo kao prst, a postrojavanje je trajalo i po sat vremena. U početku su u pratnji straže išli hraniti stoku koja je ostala u kućama. Perić je također pratio osobe koje su odvođene iz hangara do Penavićeve kuće.

U iskazu od 05. lipnja 2003. godine (list spisa 279-280) navodi da su ga u kuću Mate Mitrovića odveli Rušnov Pavle i Stevan Perić, a da su ga ispitivali Kvočka Žarko, Martić Petar i „Beli“, a Martić i „Beli“ su ga i tukli. Nakon toga je išao po svoju majku, suprugu i iste su bile dovedene u logor.

U iskazu danom na glavnoj raspravi 12.03. 2007. godine (list spisa 479) pojasnio je da nije točno da ga je Stevan Perić zajedno s Rušnov Pavlom vodio na ispitivanje u kuću Mate Mitrovića. Također nije točno da je optuženi Perić odveo iz Penavićeve kuće osobe kojima se gubi svaki trag. Naglasio je da je Stevan Perić bio glavni stražar u logoru, da je mijenjao uniforme i oružje.

Svjedok Jelena Mitrović u svom iskazu od 13. veljače 2006. godine (list spisa 333-335) iskazuje da je bila prvo zatvorena u hangar zadruga zajedno sa suprugom i sinom, a da je prethodno u kuću došao Kvočka Nebojša i rekao da moraju doći ispred zadruga u selu. U hangaru su provali dan, noć i sljedeći dan, a onda su ih otjerali u kuću Dragutina Penavića. U Penavićeve kuću između ostalih ju je sprovodio optuženi Perić. U logoru Penavićeve kuće su bili do sredine prosinca 1991. godine. Naglasila je da je stražar u logoru bio Stevan Perić i njegov otac kojem se nije sjećala imena. Optuženi je tada bio „balavac“, a nije ni vojsku odslužio. Postrojavao ih je svakog jutra, a tobože ih je i prebrojavao, a u osnovi ih je maltretirao. U početku su išli kući hraniti stoku. Dok je ona bila u svinjcu, a njezin suprug u štali, vidjela je optuženog da čeka njezinog supruga, koji je preobuvao cipele. Optuženi i njezin suprug su izašli zajedno iz njihovog dvorišta. Mislila je da idu kod Penavića, ali od tog događaja supruga Slavka više nije vidjela. U logoru osim optuženog postrojavali su ih i drugi, Rušnov Mile, Rušnov Pavle, Zoran Kvočka, Martić.

Na glavnoj raspravi od 12.03.2007. godine (list spisa 479-480) pojasnila je da je optuženi njezinog supruga odveo iz njihove kuće 10 do 15 dana nakon što su zatočeni u logoru. Optuženi je s puškom stajao pod šupom i čekao njezinog supruga, a ona nije izlazila na ulicu, s tim da je kasnije čula da je bio neki kombi u koji je uveden njezin suprug. Naglasila je da optuženi mora znati gdje je odveden njezin suprug i što je bilo s njim. U logoru se pričalo za naprijed navedeni kombi, a ne zna tko je vozio kombi.

Svjedok Stevo Radanović (list spisa 268-270 i 483-484) iskazuje da je on „hrvatski Srbin“, a da je 1991. godine radio kao trgovac u dućanu. Nakon okupacije sela nije bio zadužen za oružje i uniformu i nije bio podoban osobama koje su bile na vlasti u Berku i rečeno mu je da ga treba uhapsiti i strpati u logor zajedno s Hrvatima. Čuo je za logor u Penavićevoj i Mitrovićevoj kući. Čuo je da nestaju ljudi hrvatske nacionalnosti. Zna da su u početku između 09-13,00 sati zatočeni ljudi puštani kući da hrane stoku. Čuo je da su tri osobe ubijene i bačene u bunar u dvorište Mate Juratovca. Jedne noći je pustio u kuću Evicu Penavić koja je bila izbezumljena i koja je rekla da je silovana, a sljedeći dan je ista uspjela napustiti selo. Brat njegove snahe Janko Grubač je bio u logoru i on je osobno molio Đorđa Vuletića koji je bio u Teritorijalnoj obrani da Grubač izađe iz sela. Zna da je Grubač potpisao da ostavlja svoju imovinu. Isti je preko Šida i Sarajeva otišao u Hrvatsku.

Svjedok Petar Rušnov (list spisa 76-78 i 484) iskazuje da je 02.09. 1991. godine izašao iz Berka tako da nema neposrednih saznanja što se nakon toga događalo u selu. Ima posrednih saznanja od svoje majke Malčike Rušnov zvane „Maca“ koja je ostala u logoru. Ista je preminula 2004. godine. Majka mu je govorila da je Stevan Perić bio stražar u logoru, ali nju nije tukao. Njegovu majku je tukao Duško Janjanin. U kritično vrijeme Stevan Perić je imao 17 godina.

Svjedok Franjo Burger u svom iskazu od 05. lipnja 2003.godine (list spisa 281-282) iskazuje da je dva mjeseca bio u logoru u kući Dragutina Penavića, a pušten je kada je išao brati kukuruz osobama srpske nacionalnosti. Nije odvođen u kuću Mate Mitrovića radi ispitivanja niti je za vrijeme zatočeništva dobivao batina, s tim da je za vrijeme zatočeništva imao psihičke traume i neprijatnosti kao i svi drugi zatočenici. Naglasio je da je osobu po nadimku „Beli“ viđao svako jutro prilikom postrojavanja, a isti je naređivao stražarima: Perić Stevanu i Kvočka Boži zv. „Pican“.

U iskazu danom na glavnoj raspravi od 13. ožujka 2007.godine (list spisa 484-485) ponovio je da je optuženi Stevan Perić bio čuvar u logoru. Perić je odvodio ljude iz logora u Mitrovićevu kuću u kojoj je isljednik i ispitivač bio Žarko Kvočka. On, njegov brat Jakov, Marin Mitrović i Tunica Garvanović na nosilima su nosili Maricu Mitrović, a pratio ih je optuženi Stevan Perić. Marin Mitrović tom prilikom mu je rekao da je dobio batina od optuženog Stevana Perića. Marin mu je prethodno rekao kao odgovor na pitanje zašto ne može nositi Maricu Mitrović, a isto tako nije objašnjavao na koji način je dobio batina, jer je optuženi Perić sve njih pratio. Još jednom prilikom Marin mu je ispričao da ga je tukao optuženi Perić, kao i „Beli“. Ostao je kod tvrdnje da je „Beli“ u odnosu na optuženog Perića, kao i „Picana“ bio „glavniji“ i da je istima naređivao. „Beli“ je odredio tko će nositi Maricu Mitrović, kao i da ih prati optuženi Perić. Smatrao je da je Perić imao 18-19 godina u kritično vrijeme.

Svjedok Ello Tibor u svom iskazu od 14. lipnja 2002.godine (list spisa 245-248) iskazuje da je bio u selu kada je došlo do pada sela. Poznato mu je da je petnaestak dana nakon pada sela stanovništvo pretežito hrvatske nacionalnosti odvedeno u seosku zadrugu, a zatim u logor koji je organiziran u kući Dragutina Penavića. Naglasio je da on i njegova obitelj, obzirom da su mađarske nacionalnosti, a također zbog činjenice da mu je mlađi brat Danijel bio na odsluženju vojnog roka u tzv.JNA u Čačku, nisu bili odvedeni u logor, već su bili u svojevrsnom kućnom pritvoru. Osobno je vidio da su straže u logoru u Penavićevoj kući držali Perić Miloš i njegova dva sina Milan i Stevan. Smatra da je glavni u selu bio Vojnović Dujan, a glavni ispitivač u logoru Žarko Kvočka. Odmah nakon pada sela s Matom Mitrovićem i braćom Burger morao je sahranjivati poginule osobe. Čuo je da su u Mitrovićevoj kući ljudi tučeni, da je bilo silovanja, ali ne zna tko je to radio.

Na glavnoj raspravi od 13. ožujka 2007.godine (list spisa 485-486) naglasio je da je Stevana Perića u Berku od 02.09. 1991. pa do kraja 1991.godine viđao vrlo često, a vidio je da je dolazio i u kuću Mate Mitrovića, tj. kuću koja je uz kuću Penavićevih u kojoj je bio logor. Ne zna je li Stevan Perić bio pripadnik jedinica TO, zna da je isti mlađi od njega i smatra da je u kritično vrijeme imao 15-17 godina. Dan, dva, tri, nakon što su ljudi pušteni iz logora, a da je čuo da se događaju ružne stvari, te vidio da su neki ljudi pretučeni, upitao je Vojnović Dujana dopušta li da te ljude izvede iz sela, koji to žele. On je oko pedesetak mještana Berka u tri ture odvezao iz sela u Šid. Sve navedene osobe su žive i sve je odvezao iz razloga da im pomogne i što su te osobe to željele.

Svjedok Milan Momčilović u svom iskazu (list spisa 324-326 i 494) iskazuje da je od Mate Mitrovića čuo da su tukli zatočene civile, a također se pričalo po selu da su odvodili zatočenike iz podruma Mitrovićeve kuće i ubijali ih, ali ne zna gdje su ubijeni ni tko ih je ubio. Kako je živio u blizini Penavićeve kuće, viđao je zatvorene ljude u dvorištu kuće, kao i da su ljude odvodili u kuću Mate Mitrovića. Zna da je Mitrovićeva supruga kuhala ljudima koji su bili zatočeni. Zna da je bio Štab TO i jednom je vidio Mirilović Iliju u navedenom Štabu i tad je navedeni bio glavni u Štabu, a činjenica je da su se često mijenjali tko je u Štabu i tko je glavni. Viđao je Stevana Perića, ali isti nije boravio stalno u selu, s tim da ne zna je li Stevan Perić čuvao zatvorenike. Na glavnoj raspravi naglasio je da praktično nema nikakvih saznanja o događajima niti se sjeća da je viđao Stevana Perića u vrijeme postojanja logora.

Svjedok Predrag Vučetić u svom iskazu na glavnoj raspravi 16. travnja 2007.godine (list spisa 495) iskazuje da o događajima u Berku u kritično vrijeme

nema neposrednih saznanja jer je polovicom 1991.godine otišao „u izbjeglištvo“ u selo Šuljkovac i tamo je bio do polovice 1992.godine kada se vratio u Berak. Sjeća se da je Stevan Perić s njim otišao u izbjeglištvo i viđao ga je negdje do zime 1991.godine. Naglasio je da je upisao srednju školu za zanimanje automehaničara u Beogradu i da je putovao ponekad za Beograd, jer je izvanredno upisao školu. Nije mu bilo poznato je li Stevan Perić upisao neku školu. Svjedok je prvotno rekao da je u 09. mjesecu 1991.godine Stevana Perića viđao 5-6 puta, a da ga je u 10. mjesecu viđao skoro svako veče kad je dolazio s prakse. U 11. mjesecu nije se sjećao koliko je puta vidio Stevana Perića, ali misli da ga je viđao možda kad je bio slobodan. Ne može se sjetiti je li uopće Stevana Perića viđao u 12. mjesecu 1991.godine. Za 10. mjesec naglasio je da se dobro sjeća jer je bio početak školske godine. Kasnije je na pitanje odgovorio da je početak školske godine bio u 09. mjesecu. Ne zna kada se Stevan Perić vratio u Berak. Kasnije nije mogao objasniti je li Stevana Perića viđao nakon prakse u 09. ili 10. mjesecu češće, s tim da ne zna je li Stevan Perić išao u Berak i s istim nije razgovarao o tome ide li isti u Berak.

Svjedok Janko Miroslavac (Miroslavac) u svom iskazu danom na zapisniku od 25.10. 2004.godine (list spisa 293-295) navodi da je sve vrijeme okupacije sela Berak proveo u svojoj kući. Čuo je da je Rakinić Veselin bio glavna osoba u selu. Također, čuo je da je u Penavićevoj kući osnovan zatvor. Vidio je da su pojedine zatvorenike puštali kući hraniti stoku, ali u pratnji stražara. Nadalje, čuo je da su u Mitrovićevoj kući ljudi dobivali batine. Zna da su ubijeni Jakob Kujundžić, sinovi istog, kao i Tunica Garvanović, ali ne zna tko ih je ubio.

Svjedok Anđa Pršlja u svom iskazu na glavnoj raspravi od 14. svibnja 2007.godine (list spisa 511) navodi da je u 07. mjesecu 1991.godine iz Berka otišla za Zagreb, s tim da su joj u Berku ostali suprug Tomo i tri sina koji su bili hrvatski branitelji. Suprug Tomo je ubijen u Berku, jedan je sin bio u logoru, a sina Željka je izgubila, ali njegova smrt nije u svezi s događajima u Berku. Nema neposrednih saznanja što se događalo u Berku, a smatra da je njezinog supruga ubio Eror Mićan i postavila je imovinskopravni zahtjev u odnosu na istog.

Svjedok Cvita Mijatović u svom iskazu na glavnoj raspravi od 14. svibnja 2007.godine (list spisa 512) navodi da se u Berak s obitelji doselila 1987.godine, tako da nije ni upoznala puno ljudi. Imala je šestero djece između godinu i deset godina, ali je dva tri dana prije nego što će Berak biti okupiran, s djecom izašla iz Berka. Nema neposrednih saznanja što se događalo u Berku, kao ni što se dogodilo s njezinim suprugom Matom. Čula je da su njezin suprug i susjedi Mato i Luca ubijeni nakon što su odvedeni prema Negoslavcima.

Svjedok Gvozdanović Mara u svom iskazu na glavnoj raspravi 14. svibnja 2007.godine (list spisa 512) navodi da je 02.09. 1991.godine u ranim jutarnjim satima sa sestrom Jasminkom Latković izlazila iz Berka u namjeri da odu u Đeletovce, jer je bio napad na Berak. Bila je ranjena u nogu, tako da je bila prinuđena da zajedno sa sestrom izađe na tvrdi put, jer nije mogla ići kroz kukuruz. Na tom tvrdom putu sreli su je Slobodan Vučetić i još četvorica. Slobodan Vučetić joj je pomogao, a nije ih maltretirao. Na tom tvrdom putu sreo ih je jedan čovjek koji ih je onda odvezao za llok (u navedeno vrijeme nije bio okupiran), a zatim je odvedena u Vinkovce u bolnicu gdje se nastavila liječiti. Nema neposrednih saznanja što se događalo u selu nakon okupacije.

